

המקור בנים

בס"ד גליון לד' פרשת במדבר ה'תשע"ט

גליון שבועי להניכי הישיבות בני התורה המקורנים לאורו של רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

מאמר בפנימיות הפרשה, משרשי הדברים עד לעובדא ולמעשה

השרתי קרבתי

~ סדר השראת השכינה ~

לדברי הרמב"ן – כמה טעמים בדבר: א. כדי להודיע גודל חסדו עליהם, וכמה נתרבו מאז היו לגוי. ב. כדי לפקוד כל אחד מהם אצל משה, לטובה ולברכה. ג. כיון שעמדו קודם הכניסה לארץ ישראל, צריך לדעת כמה מספר החלוצים ונבזה מובן מדוע נמנו רק 'יוצאי הצבא'. ד. כדי לדעת כיצד לחלק הארץ, לפני מניינם.

לדברי האור החיים הקדוש, כדי להראות שבזמן העבודה במשכן לא נפקד מהם איש. שהרי מניינם שווה למניין הקודם, אף שבמניין הקודם נמנו גם בני לוי וכעת לא. נמצא שבששה חודשים נוסף עליהם עוד עשרים ושניים אלף.

ד. **הדגלים:** רש"י מבאר שכל שבט היה לו צבע אחר, על פי אבנו שבחושן. והרמב"ן מוסיף בשם ר"א שהיה סימן מיוחד בכל דגל (כגון צורת אדם, אריה, שור, ונשר). ומבאר הרמב"ן, שהסדר היה לפי הילוך השמש, ומבאר מאיזה טעם סדרו כך את השבטים, והכלל הוא שבמזרח היה 'המלכות', בדרום 'התשובה', במערב 'הגבורה' ובצפון 'החושך' (עיי"ש הפרטים). ועל כל פנים מובן שהיה בזה מהלך פנימי ומהותי, ולא רק סדר טכני ומקרי.

ה. **בני לוי:** הכהנים הופקדו על שמירת המשכן ועל עבודתו, והלוויים ניתנו להם במתנה שישמשו את הכהנים, כמו אשה המשמשת לבעלה (כמבואר במדרש ובדברי הרמב"ן).

ביאור הפנימיות

סדר השראת השכינה

פרשה זו מבארת את סדר השראת השכינה בעולם. שעיקרה עומדת אמנם על עצם הקמת המשכן ועבודת הקרבנות שבו, אבל תלויה ועומדת בכך שכל עם ישראל יהיו מחוברים ומקושרים אליו, ובסדר מסוים דווקא. וזה הטעם שמיד בהקמת המשכן, היה צורך למנות את ישראל – ככלל ובפרט לפי סדר השבטים, כיון שהשראת השכינה במשכן תלויה בכל שבט ובכל אחד מישראל.

וזה עניין הדגלים, שאינו עניין של מה בכך – אלא יש בו סודות גדולים ועצומים. וכבר בפטירת יעקב אבינו ציווה לבניו שישאו את מיטתו לפי הסדר של הדגלים. וכבר קודם לכן, כששלח יוסף את העגלות – רימו בזה את הסוד של הדגלים.

וכן ב'ברכתו' של בלעם שיבחה מאד את ה'דגלים' שיש לעם ישראל (כמבואר בתרגום ובמדרש על הפסוק 'ומספר את רובע ישראל'), והמלאכים מקנאים בנו על כך (כמובא במדרש על הפסוק 'איממה כנדגלות'), וזה עיקר המעלה שיש לנו על פני אומות העולם, עד שכאשר הם רוצים למשוך אותנו אליהם, ואומרים לנו 'שובי שובי השולמית', ומבטיחים לנו כל טוב – אנו משיבים להם 'מה תחוו בשולמית כמחולת המחניים' – האם יש לכם להציע לנו את סדר הדגלים (כמובא בפירש"י).

ומשמעות פנימיות העניין, מבואר בליקוטי הלכות בכמה מקומות (ברכת השחר ה', בציעת הפת, ארבע פרשיות, ועוד), וכפי שיתבאר להלן בעז"ה.

חומש במדבר – הוא החומש הרביעי בחמשה חומשי תורה – אינו עוסק במצוות חדשות, אלא בספור סדר הליכתם של ישראל במדבר, והמצוות שהיו שייכים לזה (כמבואר ברמב"ן). אמנם אין בחומש זה מצוות חדשות, אבל יש בו הרבה יסודות חדשים, הנלמדים מתוך הנהגת המדבר – הן הנהגת השם יתברך עמנו, והן הנהגתנו עמו.

פרשת במדבר, היא הפרשה הראשונה בסדר זה. ובפרשה זו מסופר על 'מניין בני ישראל – הן המניין של כל עם ישראל יחד, והן של כל שבט ושבט. ובנוסף, גם בסדר הדגלים שבהם מוזכר שוב מניין כל שבט. בנוסף לכל זה, מתחיל הכתוב לייחס את שבט לוי בפני עצמו – הן במניינם, והן בהנייתם, והן בתפקידם (וזה ממשיך גם בפרשה שלאחריה).

כל הסדר הזה, שייך להקמת המשכן. שמשום כך נמנו שוב, וכל עניין הלוויים וסדר הדגלים – הוא סביב המשכן. כמו שמבאר הכתוב – מי היה בכל צד מהמשכן, הן מהלוויים והן מהדגלים. וגם כל עניין הלוויים הוא כדי 'לשמור משמרת המשכן, ולסייע לכהנים בעבודתם. ומתוך כך מתבאר סדר השראת השכינה בעולם, ואיך היא תלויה בכל שבט ובכל אחד מישראל, וכמה נחויץ להיות כל אחד איש על מהנהו ואיש על דגלו, וכמו שיתבאר בעז"ה.

התמיהות בפרשה

א. 'במדבר סיני, באחד לחודש השני' – מדוע צריך לפרט הכתוב באיזה מקום ובאיזה זמן היה, מה שלא פירט בשאר הפעמים שנמנו (בפרשת כי תשא, ובפרשת פנחס).

ב. איזה צורך היה במניין זה, אחר שכבר נמנו ביציאת מצרים ואחר הטא העגל (בפרשת כי תשא). ומה החילוק בין מניין זה לבין המניינים האחרים, ומדוע.

ג. מהו עניין הדגלים, ומדוע הם מסודרים לפי הסדר הזה בדווקא.

ד. מדוע נמנו בני לוי לבדם, והנו לעצמם סביב המשכן.

ביאור הפשט

א. **המקום והזמן:** המניין הזה שייך להקמת המשכן והשראת השכינה. כי המניין היה קודם שבא להשרות שכינתו עליהם, כדלהלן.

ב. **החילוק בין המניינים:** יש כמה חילוקים בין המניין הזה לבין המניינים הקודמים שהיו. א. במניין זה נמנו לא רק 'מניין כללי', אלא גם 'מניין פרטי' לפי השבטים. ב. במניין זה נמנו 'למשפחותם לבית אבותם'. ג. במניין זה נמנו לא רק על ידי משה אלא גם על ידי הנשיאים. ד. במניין זה נמנו שבט לוי לבדו.

ג. **הצורך במניין:** לדברי רש"י, בכל פעם שהיה עניין מיוחד – מנה אותם, כדי להראות חיבתם. ולכן מנה אותם ביציאת מצרים, ואחר הטא העגל. וכעת קודם השראת השכינה.

ולדוגמא: כח האש' – יש בו כח שמושך את האדם למעלה, שלא יישאר על מדרגתו אלא יתעלה יותר ויותר, ומצד שני יש בו כח של גאוה ויישות. כח ה'מים' – יש בהם כח של תענוג, להרגיש בחוש את קרבתו יתברך ולהתענג מהקדושה. ומצד שני יש בו משיכה להתענג מהיישות הגשמית של הגוף והעולם. כח ה'רוח' – מחדש את האדם, ומאיר לו רעיונות ואופנים חדשים איך לעבוד את השם יתברך, ומצד שני, גורם לזחיחות וקלות הדעת. וכח ה'עפר' – נותן כח להיות יציב וחזק בעבודתו ובאמונתו, ומצד שני, גורם לכבדות עצבות וכפירה.

וכן בחלוקה לארבע רוחות; ימין, שמאל, פנים ואחור. שמרמו על חסד, דין, רחמים, ואמונה – יש בזה תערובת טוב ורע. ימין שהוא חסד – יכול לעורר באדם אהבה להשם יתברך, וגמילות חסד לבני אדם. ומצד שני, מעורר אהבות נפולות, ורצון להרבות חסד עם עצמו. שמאל שהוא גבורה – יכול לעורר בו כח להתגבר על יצרו, ולעשות לעצמו גבולות וסייגים, ומצד שני, להתנהג בגבורה ואכזריות לבני אדם. פנים שהוא רחמים – יכול לעורר אותו להאמין ברחמי ה', ולהזור בתשובה. ויכול להיות רחמן על גופו ועל הרשעים, ולהתרחק מהשם יתברך. ואחור שהוא אמונה – יכול לתת לו כח להחזיק באמונה גם בעת החושך, ומצד שני, יכול לגרום לאמונות כזביות.

וכנגד זה היו ארבעה דגלים. דגל יהודה – שהוא ימין, ומעורר את האדם לתורה ומצוות ומעשים טובים. דגל אפרים – שהוא שמאל, ומעורר את האדם להתגבר על יצרו. דגל ראובן – שהוא רחמים, ומעורר את האדם לתשובה. ודגל דן – שהוא חושך, ומעורר את האדם להחזיק באמונה. ועם כל אחד מהם היו שני שבטים – שמרמוים על נטיה לכאן ולכאן, שצריך להכניע את הרע ולברר את הטוב. ואכמ"ל.

העיגול – המשכן, והמדרב

אמנם באמת, השורש של כל הארבעה [והשנים עשר] – הוא אחד. כי כל הארבעה אותיות של שם הוי"ה, נמשכים מהקוץ של היוד, וכל הארבעה יסודות – נמשכים מיסוד ה'היולי'. כי בשורש אין אלא 'אחד' היחיד והמיוחד. שכולם נמשכים ממנו, וזה מרומז בצורת ה'עיגול' שאינו אלא אחד.

כלומר, כדי לזכות לברר את הטוב מהרע בכל הארבע יסודות – מוכרחים לזכור שיש שורש אחד להכל. ואת זה אי אפשר לתפוס ב'שכל' אלא ב'אמונה' וביטול. וזה הסוד של המשכן בעצמו – שנמצא באמצע, וכל הארבעה דגלים מחוברים ומקושרים אליו, ויונקים את כוחם ממנו. ולכן, המשכן וכל סדר המניין והדגלים היו במדבר, ששם אין כלום.

ולכן נאמר (עירובין נג): 'אין התורה מתקיימת אלא במי שמושים עצמו כמדבר' – כי אמנם התורה יש בה הרבה פרטים, אבל אין יכולת להתעסק בפרטים אלא כמו שמבטל עצמו לאחד. ואז אפשר לזכור שיש ארבעה דגלים וי"ב שבטים, ויש צורך לברר הטוב מהרע, וללכת כל אחד בדרך שלו. וזה התפקיד של שבט לוי, שאינו נמנה במניין השבטים אלא לעצמו, ועומד לעצמו סביב המשכן – משום שתפקידם להאיר את הי"ג שהוא 'אחד' לכל השבטים, וכפי שיתבאר בעז"ה במאמר הבא.

עם ישראל, על אף היותו 'גוי אחד' – נחלק לשנים עשר שבטים. שאינם רק שנים עשר 'בנים' של יעקב, אלא שנים עשר 'דרכים' ושבילים של אמת, ולכן לכל שבט יש את הגוון שלו באבני החושן, ואף ים סוף נבקע לשנים עשר שבילים, וכן בתפילה יש י"ב נוסחאות כנגד י"ב שבטים, וכנגדם יש י"ב הלונות ברקיע לקבלת התפילות, ואם שבט אחד מתפלל נוסח של שבט אחר אינו יכול לעלות (כמבואר כל זה בדברי הארז"ל, ובלקוטי מוהר"ן סימן ט).

כנגד י"ב השבטים, שמרמוים על שנים-עשר דרכים – יש י"ב טבעי הנפש, וי"ב חודשי השנה. שכל אחד מהם הוא מהות אחרת מחברו, אבל כל השנים-עשר נצרכים – כדי שיהיה 'שנה שלמה' ו'נפש שלמה'. וכן השראת השכינה תלויה ועומדת על י"ב חלקים אלו. וכפי שרמו שלמה המלך, כשעשה את ה'הים של שלמה' (בבית המקדש) שהעמידו על 'שנים עשר בקר', לרמו שהשראת השכינה תלויה ועומדת על י"ב עניינים אלו.

אמנם בשורשם הם נחלקים לארבעה, וכל שלשה מהם מתחברים לאחד. ולכן, השנה שיש בה י"ב חודשים – נחלקת לארבעה תקופות (ניסן, תמוז, תשרי, ומכת). וכן 'שנים עשר בקר' שעליהם עמד ה'הים של שלמה', נחלקו לארבעה רוחות, שלשה בכל אחת מהם. וכן ה'י"ב שבטים נחלקו לארבעה דגלים, שכל אחד מהם כולל שלשה שבטים, והם עמדו בארבע רוחות המשכן (כמו אותם י"ב בקר).

ארבעה יסודות

כל סדר ההשתלשלות שיש בעולם – החל משורש השורשים הרוחני, ועד לתכלית ההשתלשלות הגשמי – נחלק לארבעה. בעולם האצילות – הם ארבע אותיות שם הוי"ה, בעולם הבריאה – ארבע היות המרכבה, אריה, שור, נשר, ואדם. בעולם היצירה – ארבע מהנות מלאכים; מיכאל, גבריאל, רפאל ואוריאל (שהם ר"ת ארגמ"ן, ורמוזים בפסוק 'מרכבו ארגמן'). בעולם העשייה – ארבעה יסודות; אש, רוח, מים ועפר, שמהם משתלשלים ארבעה דרגות; דומם, צומח, חי ומדבר.

וכן, כל דבר שיש בעולם – מורכב מארבעה; אבא-אמא-בן-ובת, ארבעה רוחות העולם, ראש-גוף-ידיים-ורגליים, ועוד. כמו כן, כל פרט שיש בעולם מורכב מכל הארבעה יסודות (אש, רוח, מים ועפר), והיסודות בעצמם – מורכבים כל אחד מארבעה, ואם יחסר אחד מהם – יתבטל הדבר. נמצא, שהיסוד של כל דבר – מתחיל ונבנה מארבעה כוחות, וכן התכלית והשלימות של כל דבר – הוא רק כשהוא מגיע למצב של 'מרובע'.

כי העולם הוא מקום שצריך להיות בו השראת השכינה, והיינו לשמש כמו 'כסא' להשם יתברך. והכסא יושב על ארבעה רגליים, שהם ארבעת רגלי המרכבה, שעל ידם נשלמת השראת השכינה וגילוי מציאותו יתברך בעולם, ואם יחסר אחד מהם – יחסר בגילוי השכינה.

ולכן, יש ארבעה כוחות – שהם מעורבים טוב ורע; החלק הרע שבו הוא 'מרכבה דספרא אחרא' – שכביכול נותן מציאות וממשלה לכוחות ההסתרה והיישות שיש בעולם, והחלק הטוב שבו הוא 'מרכבה דקדושה' – שמגלה את המציאות והממשלה האמתית של השם יתברך.

חדש! ניתן לשמוע את השיעור של מאמר זה בקו 'חניכי הישיבות' – ברסלב: 077-31-40-331 בשלוחה: 30

ליקוטי מוהר"ן – זה מדבר אלי!! זה לא סלוגן – זה דרך חיים!!

התורה הנלמדת: ליקוטי מוהר"ן, חלק א' תורה ד'

הערת מערכת: במדור זה נלך עם כל תורה תקופה קצרה עד שנצטרף לחבורת 'תמימי דרך' העולמית האוהזים כעת בתורה זו.

עבודת היום ||| פנינים על סדר סדר היום לאור תורה זו

שינה וקריאת שמע שעל המיטה

קימת הצית

הנה הלילה הוא בחי' הושך ודין, ועל כן אז עיקר עבודתנו הוא לידע שגם החושך והדין הוא לטובה, וזה בחי' תפילת מעריב שהכל הוא הודאה על החושך והלילה, בבחי' 'אשר בדברו מעריב ערבים', 'ואהבתך אל תסיר ממנו לעולמים', היינו בכל ההעלמות וההסתרות, וכן ברכת 'ואמונה כל זאת' היא בחי' אמונה שגם בעת הגלות לא עזבנו השי"ת (וכמבואר ברש"י ברכות יב). שבחי' ברכת 'אמת ויציב' כשהרית היא הודאה על החסדים המגולים, ואמת ואמונה ערבית היא בחי' אמונה בחושך הגלות, ומבואר בגמ' שם ש'אמת ויציב' היא בחי' 'להגיד בבוקר חסדך', 'ואמת ואמונה' היא בחי' 'ואמונתך בלילות' יעו"ש.

ואח"כ צריך לקום בחצות לצעוק על נפילת המלכות, מה שנראה בגלות כאילו ח"ו יש דין ונמזילא נראה גם כאילו ח"ו יש טבע ואין רואין כחוש איך שכל פרטי הבריאה הכל הוא התגלות המלכות ששרשו באוא"ם ב"ה, ועיקר הצעקה ע"ז הוא דייקא בחצות לילה שהוא תוקף התגברות בחי' החסדרה של הדין שהוא בחי' לילה וכנ"ל, ועיקר הבכיה היא על הורבן בית המקדש כי בבית המקדש האירה בחוש הארה זו איך שהכל הוא רק אוא"ם והכל לטובה וע"כ עיקר הבכיה היא על הורבן בית המקדש שע"ז עיקר החסדרה והקושי בזה, ואח"כ עוסקים בתורה עד אור הבוקר כי התורה היא בחי' אש שהיא שורש המלכות (וכמובא בפנים אות ו) וע"כ ע"י לימוד התורה מהזירים את בחי' המלכות לשורשה שהיא בחי' אש וע"ז יש כח לראות איך שהכל הוא רק אוא"ם והכל לטובה.

ואח"כ קודם השינה אומרים קריאת שמע שעל המיטה שהיא בחי' קבלת עול מלכות שמים לידע שד' אחד, היינו שהן כשהוא חסד והן כשהוא דין הכל הוא לטובה וכמבואר בלשון רביז"ל (באות א).

על הפרשה ||| פנינים על פרשת לאור תורה זו

מניין בני ישראל

הנה מבואר במאמר שגילוי המלכות היא מתוך התחלקות הפרטים שהם בחי' שינוי התמונות והפרטים ככל דבר בבריאה, והעיקר הוא לכללה בשרשה שהוא רצון אין סוף ב"ה, וכלשון רביז"ל (באות ט): 'כי המלכות, שהוא פְּחִינַת אֱוִיּוֹת הַדְּבָרִים, כֵּן אֵוִיּוֹת מְלָכֶשׁ בְּהַ רְצוֹן הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ. שְׂרָצוֹן הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ הָיָה, שְׂוֹאֵת הָאֵוִיּוֹת יְהִיָּה לָהּ תְּמוּנָה כְּזוֹ, וְאֵוִיּוֹת אֲחֵרֵת יְהִיָּה לָהּ תְּמוּנָה אֲחֵרֵת. נִמְצָא, שְׂרָצוֹנוֹת, הֵינּוּ תְּמוּנוֹת אֱוִיּוֹת הַם הַתְּגִלוֹת מְלֻכּוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ שְׁמוֹ. וְכֵן אֵלּוֹ הַרְצוֹנוֹת, הֵינּוּ תְּמוּנוֹת נְמֻשְׁכֵּי מְרָצוֹן אֵין סוּף, שְׂאֵין בּוֹ תְּמוּנָה. וְכֵן הַדְּבָרִים וְהַיְשׁוּת שְׂבַעוּלָם הֵם מְהֻאָוִיּוֹת, הֵינּוּ מְמֻלְכּוֹת, כִּי יְשׁוּת הוּא מְחַמֵּת הַמְּלָכּוֹת, שְׂרָצָה תְּקוּדוֹשׁ בְּרָדָה הוּא שְׂיִתְגַּלָּה מְלֻכּוֹתוֹ בְּעוֹלָם, וְעַל יְדֵי זֶה בְּרָא אֵת הָעוֹלָם מְאֵין לֵישׁ, וְכֵן הַרְצוֹנוֹת, הֵינּוּ תְּמוּנוֹת וְכֵן הַיְשׁוּת, הֵינּוּ בְּחִינַת מְלָכּוֹת מְקַבְּלִים הַיּוֹתָם מְרָצוֹן אֵין סוּף.'

את הישות שלו ולגלות שם מלכותו יתברך, אבל עיקר הביטול וגילוי המלכות הוא דייקא כל אחד לפי צמצומיו שהם תכונות ומידות נפשו ושורש נשמתו וכו' שכל אחד הוא בחי' אות מיוחד שמגלה את מלכותו יתברך בצורה המיוחדת רק לו.

וזה בחי' מניין בני ישראל להורות על החיבור המיוחדת של כל יחיד ויחיד לעצמו, כפרט מתוך הכלל שבלעדיו אין כלל, כי המספר מורכב מכך וכך יהודים, ורק ע"י כל אחד ואחד פרטי נהיה המניין, זה בחי' החיבור של כל אחד מישראל שעל ידו מתגלה כבוד השי"ת ומלכותו, ואע"פ שכל אחד יש לו דרך מיוחדת בעבודת ה' בבחי' התמונה והאות המיוחדים לו, סוכ"ס כולם מגלים מלכות ה', ודייקא ע"ז מתגלה מלכות ה'.

דגלים

וזה בחי' הדגלים, שכל שבט יש לה גוון מיוחד, כי כל שבט יש לו דרך מיוחדת איך לגלות את מלכותו יתברך בדרך המיוחדת אליו, אבל כולם הם סביב למשכן ולקודש הקדשים ששם הוא עיקר מקום הביטול לאוא"ם ב"ה (כמבואר באריכות בהל' גביית חוב ה"ד), זה בחי' גילוי המלכות ע"י ריבוי הפרטים והגוונים דייקא וכנ"ל.

ד' דגלים כנגד ד' יסודות

ויש להמתיק שזהו בחי' ד' דגלים, כי עיקר בחי' הביטול לאוא"ם ב"ה הוא בבחי' ד' אופנים ודרגות, המבוארים במאמר (אות ח) וכלשון רביז"ל: 'כי זה ידוע, שְׂכָל הַמְּדוּת רְעוֹת וְתוֹלְדוֹתֵיהֶן נְמֻשְׁכֵּי מְאֲרָבָעָה יְסוּדוֹת, מְאֲרָבַע מְרוֹת, כְּמוֹכָא בְּמִשְׁנֵת הַסִּדִּים: 'עֲצָבוֹת וְתוֹלְדוֹתֵיהֶן נְמֻשְׁכֵּי מְדוּמִם', תְּאֵאוֹת רְעוֹת וְתוֹלְדוֹתֵיהֶן נְמֻשְׁכֵּי מְצוּמָח, 'דְּבָרִים בְּטִלִּים וְתוֹלְדוֹתֵיהֶן נְמֻשְׁכֵּי מְחֵי'. צְאֻחַ וְתוֹלְדוֹתֵיהֶן נְמֻשְׁכֵּי מְפֻדְרָה. וְכִי שְׂרָצָה לִילָד בְּרָדָה תְּקַדֵּשׁ, צְרִיד לְשַׁבֵּר כֵּן הַמְּדוּת רְעוֹת, וְכֵן שְׂוֹאֵת מְהֻאָוִיּוֹת (בהלכות כלאי הכרם הלכה ב אות ט): 'כי בְּתַחֲלָה צְרִיכֵין לְתַקֵּן הַמְּאֲרָבָעָה יְסוּדוֹת שְׂהֵם בְּשְׂרָשֵׁן בְּחִינַת אֲרָבַע אֱוִיּוֹת הַשֵּׁם, שְׂזֵהוּ בְּחִינַת אֲרָבָעָה עוֹלָמוֹת אֲצִילוֹת בְּרִיאָה יְצִירָה עֲשִׂיהַ הַנִּלְ, כִּי אֵי אֲפֻשֶׁר לְזַבּוֹת לְבְּחִינַת בְּטוּל הַנִּלְ כִּי אִם בְּשְׂמֻתְקַנֵּין כֵּן הַמְּדוּת הַנְּמֻשְׁכֵּי מְאֲרָבָעָה יְסוּדוֹת שְׂהֵם בְּחִינַת אֲרָבָעָה עוֹלָמוֹת הַנִּלְ פְּדוּעַ, וְכַנְּגַדִּים הוּא בְּחִי הַד' דגלים הנ"ל.

ובלשון מוהר"ן (הל' כלאי הכרם ה"ב אות ד) מבוארים הדברים ביתר ביאור וז"ל שם: 'כי כל דבר נשתנה בתמונתו ודמותו וכל אלו התמונות הם כפי האותיות שהם בחינות מלכות שמלכש באותו הדבר שהם בחינות הרצונות הנמשכין מרצון אין סוף שאין בו שום תמונה שרצונו יתברך היה שזה האות יהיה לו תמונה זו ועל ידו יהיה נברא זה הדבר בתמונה הזאת וסדר תנה וכן בכל פרטי הבריאה וכמבאר לעיל בפמאמר הנ"ל. וכל אלו הרצונות והתמונות של כל הדברים שבעולם נמשכין מרצון אין סוף שאין בו שום תמונה וכו' כנ"ל. ואי אפשר שיקללו הדברים באין סוף כי אם על ידי התפשטות הגשמיות ובטול הישות. ואז נקלליו הרצונות המלכשין בהתמונות ברצון אין סוף הפשוט שאין בו שום תמונה שממנו נמשכין כל הרצונות וכל התמונות' ומבאר שם באריכות שזהו חומר עוון כלאים כי א"א לשום דבר לחזור ולהיכלל במקורו רק כשאין משנים אותו מסדר בריאתו.

והנה כשם שזהו בבחינת פרטי הבריאה ככל דבר, בדומם ובצומח ובחי, כך הוא ביותר ויותר במדבר, וביותר ויותר בישראל עם הנבחר שכל אחד הוא בחי' צמצום מיוחד ואותיות מיוחדות, ותפקידו לגלות את המלכות דווקא מתוך בחי' ישותו, ע"י שמבטל עצמו ממקומו לאוא"ם ב"ה ומקשר את הבריאה לשורשה, אבל עיקר הביטול הוא דייקא מתוך הישות, וכמבואר במאמר שעיקר רצון השי"ת הוא דייקא בעבודה מתוך העוה"ז בבחי' זאבית תהילה מגושי חומר' וכו', ואור הביטול לאוא"ם הוא כדי לעזור לאדם אח"כ להתייגע ולבטל

ולבאר הדברים בפרטות, אולי יש לבאר שדגל מחנה יהודה הוא כנגד בחי' ביטול העצבות, כי יהודה הוא בחי' הודאה להשי"ת שזה עיקר הדרך לשמחה וביטול העצבות (ויעו' באריכות בליקו"ה הל' הודאה ה"ו), וע"כ הוא מחובר ליששכר וזבולון שהם בחי' התורה ויששכר הוא לימוד התורה וזבולון תומך בו, כי ד"ת משמחי לב ועי"ז ניצולים מעצבות, ואח"כ הוא דגל מחנה ראובן הוא כנגד צומח שהוא בחי' תיקון התאוות, כי ראובן הוא בחי' תיקון הראייה כמובא, ועיקר הקדושה תלוי בעיניים (כמובא בליקו"מ סי' ז), וגם שאר התאוות עיקר תיקונם ע"י שמסתכל על האלוקות שיש שם כידוע, ואח"כ הוא דגל מחנה אפרים, כנגד בחי' תיקון החי שהוא בחי' תיקון הדיבור, שזה בחי' יוסף שהוא בחי' שמירת הברית ועיקר שמירת הברית תלוי בברית הלשון כידוע, ואח"כ דגל מחנה דן הוא בחי' תיקון הגאווה כי הוא המאסף לכל המחנות שהיצר הרע מפתה ביותר להיות בבחי' נחשלים, אבל דן מתקן את הגאווה הזו ולא איכפת לו שהוא הולך אחרון לכל המחנות כי יודע שזה חלקו ותפקידו ודייקא עי"ז הוא מוגלה מלכות ד' בעולם ונע"כ אדרבא עיקר גילוי המלכות הוא דייקא בבחי' דן, שהוא בבחי' מלות בבחי' דינא דמלכותא כמובא בליקוטי מוהר"ן (סימן נו אות ה) 'שמלכות דקדושה היא בחי' סוף דבר, בחי' מאסף לכל המחנות דקדושה. בחי' מחנה דן שהוא מאסף לכל המחנות, כי דינא דמלכותא דינא'.

וזהו אם נאמר שההתחלה היא מלמטה למעלה מבחי' דומם, וייתכן ג"כ שהסדר הוא להיפך מלמעלה למטה, ועל פי זה יש לפרש באופן זה, שיהודה הוא בחי' תיקון הגאווה, כי יהודה הוא בחי' המלכות שהוא בחי' גדולה, אבל אינו לוקח את הגדולה לעצמו רק לגלות מלכות ה' זהו בחי' תיקון הגאווה, אח"כ מחנה ראובן הוא בחי' תיקון הדברים בטלים בחי' תיקון החי, שזה ע"י הראייה דקדושה, כי עיקר בחי' דברים בטלים הוא בחי' הראייה הסתמית וההסתכלות על כל דבר בעולם כ"סתם" שזה עניין דברים "בטלים" אבל ראובן הוא בחי' הראייה דקדושה שרואה שכל דבר הוא תמונה ואות מיוחדת לגלות מלכותו יתברך, מחנה אפרים הוא תיקון התאוות כי יוסף הצדיק הוא בחי' קדושת הברית כידוע, ומחנה דן הוא בחי' תיקון העצבות, כי הוא מאסף לכל המחנות ושם יש התגברות מיוחדת של עצבות אבל דן מתגבר שלא להיות בעצבות ועי"ז דייקא הוא זוכה לעיקר תיקון המלכות וכנ"ל.

שמות הנשיאים כולם על שם הארת הדעת שכל מאורעותיו הם לטובתו

ואולי יש לבאר שזה בחי' שמות הנשיאים שכולם מורים על עניין זה, חלקם הוא מבואר בפשיטות מעצם השם, וכגון פנעיאל בן עכרן, שעניינו לפנוע בא- ל ית' גם בבחי' עכרן, בחי' עכירות הצרות והדינים, לידע שהכל הוא לטובה והכל הוא מהא-ל ית' לטובתו, וכן בחי' אחירע בן עינן, שגם כשכביכול רע, יודעים שאחי הוא, כי השי"ת אוהב אותנו והכל לטובה וזהו בן עינן כי גם בהסתרה בבחי' ענן, הכל הוא בבחי' אחי הוא, וכן נתנאל בן צוער, היינו גם בעת הצער והייסורים יודעים שהכל הוא בבחי' נתנאל, היינו נתן א-ל, כי הכל הוא מתנות וטובות, וכן אבידן בן גדעוני, בחי' אבי דן, היינו גם כשהוא בבחי' דן, שהוא התגברות הדינים והייסורים, אבל יודעים שאבי הוא זה שדן, וממילא

בוודאי הכל לטובתי וזהו בן גדעוני, היינו גד עני, גד הוא לשון מול, והיינו גם כשהמול שלי הוא עניות וכיוצ"ב אני יודע שאבי הוא זה שדן כן וממילא בוודאי הוא לטובתי ומחמת אהבה שאוהב אותי.

וגם בשאר השבטים שאינו מפורש כ"כ מ"מ הכל עוסק בחזק הבטחון בו יתברך וההתקרבות אליו בכל מצב, שזה ג"כ בחי' עניין הנ"ל, שזה בחי' אליצור בן שדיאור, א-לי צור, היינו שהשי"ת הוא צורי וחוקי ואני בוטח בו כי אני יודע שהכל לטובתי, בבחי' שדיאור, שהוא אוא"ם דרך הצמצומים שהם בחי' שד"י, שזה בחי' שדיאור, היינו אור שד"י, וכן שלומיאל בן צורישדי, בבחי' שלום א-ל, שתמיד רואה את השי"ת בכל דבר בדרך של שלום, היינו ייחוד חסדים וגבורות כי יודע שגם הגבורות והדינים הם חסדים גדולים, וזהו צורישדי, שצורי הוא שד"י כי הוא חוקי ובטחוני כי אני יודע שהכל הוא מחמת אהבתו יתברך אלינו, וזהו ג"כ נחשון בן עמי נדב שהשי"ת הוא חוקי ונבחי' נחשון שהוא לשון חזק כנחשן, עמי נדב, שעמי השי"ת שהוא נדיבו של עולם כי כל מעשיו הם חסדים ורחמים.

וכן אליאב בן חלוק, א-לי אב, שהשי"ת הוא אבינו וכל מעשיו הם לטובתנו וגם בעת החולי והצרה בבחי' חלוק, יודעים שא-לי הוא אב, וכן אלישמע בן עמיהוד, שא-לי שומע תפילתי תמיד ועמי הוד, כי השי"ת שהוא הודו של עולם הוא תמיד עמי ואצלי כי כל מעשיו עמי הוא לטובתי, וכן גמליאל בן פדהצור, גמלי א-ל, שתמיד השי"ת גומל עמי חסד, פדה צור, שצור ישראל פודה אותנו כל הזמן מכל הצרות והייסורים, וכן אחיעזר בן עמישדי, שהשי"ת הוא בבחי' אחינו ועוזר אותנו תמיד, ועי"ז יודעים ששד"י הוא עמי תמיד כי תמיד הוא משגיח עלי ומשפיע שפע של חסדים עצומים גם כשזה נראה ייסורים ודינים, וכן אליסף בן דעואל יש לפרש שהוא לשון סוף, היינו א-לי סוף, שגם כשנראה כביכול בחי' סוף, שהוא בחי' דין וייסורים, אבל כאמת הכל הוא בחי' א-ל, ועי"ז דעו א-ל, זוכים לבחי' דעת שהוא ע"י שיודעים שגם הייסורים והדינים הם חסדים וכמבואר בפנים ויסוד העניין של דרשת השמות מבואר בדרכי נועם פר' במדבר, אבל שם הוא באופן אחר קצת יעו"ש.

עבודת הלויים

וזהו בחי' עבודת הלויים שהם שומרים משמרת הקודש, כי ישראל הם קדוש משתוקקים מאוד להתגלות אוא"ם ב"ה ולבטל עצמם לגמרי לאוא"ם שזה בחי' ההיכל ובית קודש הקדשים, אבל באמת עיקר רצון השי"ת הוא דייקא שנעבוד אותו מתוך הצמצומים של זה העולם, וגם כשזורה לפעמים אור של ביטול לא"ם, המטרה היא להאיר את האור הזה אח"כ לתוך הדעת כששב לדעתו ולישותו וכמבואר בפנים, וע"כ צריך שמירה מיוחדת שלא יהרסו לעלות אל ה' ולהיכנס למקדש למעלה ממדרגתם, כי כשאין את הכלים לזה הרי הוא בחי' הריסה וזה גורם היפך מגילוי המלכות, וע"כ צריך על זה שמירה תמידית, ושמירה זו היא דייקא ע"י הלויים שהם בחי' הצמצום כמובא וזהו ג"כ בחי' כיסוי כלי המקדש בעת המסעות כי א"א לקבל אוא"ם בלי הכלים הנצרכים לזה שזה בחי' הסדר המבואר במאמר שצריך לבטל את הישות והרע של הדי' יסודות ועי"ז יכול לזכות להארת אוא"ם בתוך הכלים.

עזרו לנו להגדיל את התפוצה! ע"י תרומה במכשיר 'קהילות' חפשו: 'עלמא דאורייתא' תרמו וכתבו: 'עבור 'המקורבים' תזכו למצוות!

השיעורים הקבועים לשבת פרשת במדבר ולשבוע פרשת נשא

יום	חודש / אייר / סיון	הדף היומי מסכת בכורות	מסנה ברורה עמוד היומי	ליקוטי מוהר"ן ח"א	ליקוטי הלכות חלק ז	העמוד היומי תיקוני הזוהר
ז	כז	מה	חרה	לז	מא	יג
א	כח	מו	שפא, א-ג	לז	מב	יג
ב	כט	מז	שפא, ז-ז	לח	מג	יד
ג	א	מח	שפא, א	לח	מד	יד
ד	ב	מט	שפא, א-ב	לט	מה	טו
ה	ג	נ	שפא, ג-ה	לט	מו	טו
ו	ד	נא	חרה	מ	מז	טז

התורה הנלמדת בחבורת 'תמימי דרך' העולמית: ליקוטי מוהר"ן, חלק ראשון, תורה ז.

זכויות שיעורים ובתי-כנסת למקורבים!

עיר	נושא השיעור	מגיד השיעור	יום ושעה	לפרטים
בני ברק	נושא השיעור 'תמימי דרך' הליכה עם תורה	לומדים בחבורה חבורת הניכוי הישיבות ב"ב	פעם בשבוע	0548487317
בני ברק קרית הרצוג	ליקוטי הלכות	לומדים בחבורה	מוצאי שבת בבית פרטי בשעה: 10:00	0548496139
בני ברק קרית הרצוג	שיעור התחזקות	נושא פרשה	בכל ליל שבת מברכים	0548496139
בני ברק	התחזקות	רבנים שונים	יום שני בערב לבחורים	0548517128
בית שמש	חבורה ללימוד לקוטי מוהר"ן	לומדים בחבורה	יום שני בשעה: 11:00 בבוקר	0548528387
קרית ספר	בית מדרש 'נצח ישראל'	תפילות \ שיעורים \ מלווה מלכה ועוד	ר"ח מסילת יוסף 34 (מאחורי 'בר כלי')	

לדיווח על שיעורים ועוד נא להשאיר הודעה בקו חניכי הישיבות - ברסלב, בשלוחה: 72

בימים אלו של ספירת העומר, נשתדל בעז"ה להתמקד במ"ח קנייני התורה, ולהוציא נקודה קצרה ומעשית מכל קניין

ויש בזה שני חלקים: א. 'להתרחק מהכבוד' – כלומר, לכתחילה לא לגשת מתוך חיפוש כבוד. אם יש לך צורך של כבוד, תדאג 'להתפנות' ממנו קודם שאתה ניגש ללימוד, וללימוד תיגש 'נקי'. ב. 'אינו מניס לבו בתלמודו' – תוך כדי הלימוד, ההרגשה הזאת מתעוררת שוב ושוב, בכל פעם של הכנה / הספק / חידוש; ואז – צריכים להכניע את זה שוב ושוב.

התוצאה שווה: פתאום תרגיש מה זה כבוד אמיתי. כלומר, עם איזה דברים גבוהים, טמירים ונעלמים – יש לך עסק. ולהרגשה הזאת – אין תחליף ואין מתחרה. שווה לנסות.

כבוד? מליחה, לא כאן!

אתה מהפש כבוד?

תחיה פוליטיקאי. לא תלמיד חכם, ולא מרביץ תורה. זה לא המקום להוציא לפועל את תאוות הכבוד.

***

הקניין השלושים-וששה מקנייני התורה – הוא: 'מתרחק מן הכבוד, ולא מניס לבו בתלמודו'.

רבי נתן אמר: מי שיש לו 'קנאה' או 'תאוה' – אני יכול לעזור לו, אבל אם בנוסף, הוא גם רוצה 'כבוד' – אני לא יכול לעזור לו...

התורה מתמודדת, ובהצלחה, מול כל תאוה ומידה רעה. לימוד תורה וקיום מצוות – מרומם את האדם, מזכך אותו, ומנקה אותו – וממילא משנה את הגישה שלו אל התאוות הרעות והמידות הרעות. לאחר הלימוד וקיום המצוות – הוא כבר לא אותו תאוותן ומושחת כמו שהיה קודם.

כל זה הויץ מכבוד. את הכבוד – אפשר בטעות להפש וגם למצוא – בתורה בעצמה. התורה אינה מקום שאפשר למצוא בו מדות רעות ותאוות רעות, אבל 'כבוד' – אפשר בהחלט למצוא גם בתורה. התורה בהחלט נותנת לאדם מעמד, ומאפשרת לו כביכול לספק את תאוות הכבוד שלו.

***

כאילו. רק כאילו.

כי הכבוד הוא הסתירה הגדולה ביותר לתורה ולאמת. מי שניגש אליה מתוך 'כבוד' – ימצא בה בוודאות את ההיפך הגמור מהאמת, והוא אפילו לא יבחין בכך. וגם אם וכאשר יבחין – לא יוכל להודות בכך, ולעשות את הצעד אחרון כמתבקש.

הגישה אל התורה, איננה כאל ספר ידיעות, או חכמה נפלאה, אלא אור אלוקי. ולכן, בשונה מכל חכמה אחרת – שאפשר בהחלט לגשת אליה מתוך אגו ואינטלקטואל גבוה, ועל ידי החכמה היא עוד לפתח להשמין ולהרחיב את אותו אגו; כאן זה פשוט לא עובד. את האור האלוקי לעולם לא ניתן להכניס לתוך מקום 'תפוס', ומי שניגש אליו כך – בוודאי יבוא לכלל טעות.

***

זה כל כך פשוט, וכל כך לא פשוט.

כי התורה מכילה בתוכה את כל מה שצריך – כדי לשוות לה דמות של חכמה ושכל. ויש בה את כל מה שאדם צריך כדי למצוא בה 'מקום של כבוד', ועוד בטעם 'רוחני...' ויש אפילו ציווי על כך – לכבד את התורה, ואת לימודיה.

נדרשת כאן הבחנה דקה, להבין שכאן אתה נדרש לכבד 'את התורה' ולא 'את עצמך'. לכבד את האמת, ואת מה ש'מעבר' ו'גבוה' יותר, ולא את המוכר והמגושם. לשם כך, נדרש מהאדם קמצוץ של הכנעה, ומינימום של 'טעם אמת', כדי לתפוס את הכיוון.

חזור בכ

אף אחד לא אוהב לחזור אחורה.

בוודאי לא – לחזור בו מדעתו, וקל וחומר – אם הדברים כבר התפרסמו בשמו כהוראה מוחלטת.

***

הקניין השלושים-ושבע מקנייני התורה – הוא: 'אינו שמח בהוראה'.

לכאורה, לימוד נכון ואמתי – הוא לימוד שמצליח להגיע למיצוי ולבירור מוחלט, עד כדי 'הוראה'.

אמנם גם אחד שקורא את המילים הקדושות של התורה, מבלי להבין יותר מדי – מקיים מצות תלמוד תורה, אבל בוודאי שלימוד עם הכנה – יש בה דרגה גבוהה יותר של לימוד תורה, וגם של ידיעת התורה. ועדיין – ההכנה יכולה להיות חלקית או מעורפלת. השלימות של לימוד התורה וידיעת התורה – היא לימוד ברור ונהיר, שיש בו בכדי להוציא הוראה ברורה למעשה.

משכך, לכאורה צריך להיות 'שמח בהוראה'. ואדרבה, כל הלימוד צריך להיות מכוון – בכדי להגיע לבהירות כזאת, שכל לימוד יביא בעקבותיו 'הוראה' ו'בירור מעשי' מוחלט ובהיר. איזה סיבה יכולה להיות שצריך להיות 'אינו שמח בהוראה'.

***

הקניין הזה – הוא המשל לקודמו 'מתרחק מן הכבוד'. ושניהם קשורים לבירור האמת.

כל אחד אוהב להבין דברים, ולהכיע דעות. זה מאד פופולרי, ונותן הרגשה טובה – הרגשה שאיתה שווה, ואתה במרכז העניינים. בקיצור: כבוד. הרבה פחות פופולרי – הוא לחפש אולי אני לא מבין, או לא 'מספיק' מבין, ואולי הדעה שלי לא נכונה, או לא מספיק מבוררת.

אין הכוונה ל'נערוון' ו'ספיקות' חלילה, אלא להכנה שהתורה היא הרבה יותר גבוהה ועמוקה מהשכל הפשוט והגאוני שלנו. ולכן, אמנם צריכים לנסות להבין, וגם להגיע לכדי הוראה – אבל תמיד מתוך ידיעה, ש'עוד דברים בגו', ויש עדיין לאן להתקדם.

לילד צריך לומר: 'אתה מבין מצויין, אבל יחד עם זה, הוא אמור להבין שאביו 'מבין יותר ממנו, וממילא, ההבנה שלו היא מצוינת אבל לא 'מוחלטת'. וגם ההבנה של אביו, עדיין רחוקה מההבנה של רבו, ושל כולנו – מההבנה של הדור הקודם וכן הלאה.

* * *

הנפקא מינה הוא – להשאיר תמיד אופציה פתוחה, לכך ש'טעיתי'.

הדבר הכי קשה, והכי לא מוכבד – הוא להודות בטעות. והקושי נעשה גדול ומוכפל פי כמה – אם כבר נתת 'הוראה', והיא מתבררת כטעות. אדם שכבר הביע דעה, וכל שכן אם כבר נתן הוראה – יעשה הכל כדי להצדיק את מה שהוא אמר, גם אם היא לא נכונה, וגם אם בסתר לכו הוא יודע את זה...

ולכן, מבקש אמת – חושש מלתת הוראות. ולא משום שלא צריך לתת הוראה, שהרי מי שהגיע להוראה ואינו מורה, גרוע יותר מאחד שלא הגיע להוראה ומורה. וכל אחד הוא 'הגיע להוראה' ביחס לביתו ומשפחתו – אבל יש הבדל בין הוראה שניתנת מפי אחד ש'שמח בהוראה' לבין אחד ש'אינו שמח בהוראה'...

הוראה שניתנת מתוך הבנה, שיותר ממה שהבנת, יש כאן, תקל על 'בעל ההוראה' להמשיך לחפש את האמת, גם לאחר שניתנה ההוראה, ולהזור בו אם וכאשר יהיה צורך בכך.

הדברים נאמרים לגבי לימוד התורה, אבל נכונים לגבי כל הבעת דעה וכל החלטה בחיים – תמיד תשריין לעצמך, לפחות בלב, את האפשרות להזור בכך. לא תאמין כמה החיים יהיו קלים יותר, זורמים יותר, ובעיקר – אמיתיים יותר.

מטרה משותפת

בשביל מה יש חברים?

בשביל שיעזרו לי. ואם לא, לכל הפחות – שלא יפריעו...

* * *

הקניין השלשים-ושמונה מקנייני התורה – הוא: 'נושא בעול עם חברו'.

לא מדובר על 'חסד' ועל 'עזרה לחבר' (שזה קשור אולי לקניינים אחרים, כמו 'לב טוב', 'אוחב את חברי' וכדומה) – אלא על 'נשיאה בעול'. שפירושו: להתייחד למען אותה מטרה, ולפעול יחד כדי להשיג אותה.

* * *

בעולם של דמוקרטיה ופוליטיקה – קשה לדבר על 'מטרה משותפת'. כי המטרה היחידה היא רק 'המקום שלי' ו'הכסא שלי', ואפילו 'הקואליציה' – שנועדה לכאורה לגשר בין מפלגות שונות למען מטרה מסוימת – משמשת למעשה רק למען המטרה הקדושה של 'שמירת הכסא' לפלוגי או אלמוני, או שניהם יחד.

המושגים לא השתנו. עדיין כולם מדברים על 'טוהר המידות', על 'עמידה על עקרונות' ועל 'נאמנות לעם' – אך כל אחד יודע היטב, את המשמעות

האמיתית מאחורי המילים האלו, ואיזה משחק באמת מתרחש כאן, בניסיון אחד ויחיד – לשריין מקום, בכל מקרה וכמה שיותר גבוה.

אפשר למלאות כרכים שלמים, בליצנות וציניות על עולם הדמוגוגיה של הפוליטיקה. הבעיה העיקרית היא – שהיא הפכה כביכול למהלך לגיטימי ומקובל, ומבלי משים חודר גם לאנשים שפויים, וגם לתחומים קדושים של לימוד תורה, עבודת ה', ודרגות של קדושה.

* * *

יש כביכול תחרות – גלויה או סמויה – מי יהיה גדול הדור, או לפחות 'בין גדולי הדור'. ובדקות יותר – מי יהיה יותר צדיק, ומי יזכה לדרגות גבוהות יותר. ובתחרות, כמו כל תחרות – אם אני רוצה להגיע רחוק יותר, אני לא יכול לסייע למישהו אחר להגיע לאותו מקום, ובטח לא להגיע רחוק יותר.

על מצוות 'ואהבת לרעך כמוך' – מכאן הרמב"ן, שבטבע האדם להסכים שיהיה לחברו את כל הטובות בעולם, בתנאי שזה יהיה 'קצת פחות ממנו', ולא 'שווה אליו ממש'. כל אחד רוצה לראות את עצמו 'קצת' מעל השני. המדובר הוא לכאורה על טובות גשמייות, אבל זה עלול להיות מועתק גם לטובות רוחניות.

הסיבה היא – משמוש של המטרה. אם המטרה היא ש'אני' יהיה צדיק, וש-'לי' יהיו השגות וגן עדן – ברור שזו התוצאה. אבל אם המטרה היא שיהיו 'להשם יתברך' צדיקים, ושהעולם יהיה מלא בדעת, וגן עדן יהיה מלא מוזן אל זן – אין שום נפקא מינה אם זה יהיה אני או הוא, ובוודאי עדיף שזה יהיה שנינו.

רבינו מוהר"ן מברסלב אמר שאדם צריך להיות שמח כשהברו מצליח בעבודת ה', גם כשהוא בעצמו לא מצליח. ור' נתן תמה על כך, ולא הבין איך יכול להיות הווה-אמינא אחרת, וכי משום שאני לא מצליח, ארצה שגם השני לא יצליח... וכמסופר, ששאלו את ר' זושא אם הוא רוצה להיות אברהם אבינו, והוא ענה: 'מה העניין, הרי בכל אופן יהיה אברהם אבינו אחד וזושא אחד – אז מה נפקא-מינא מי יהיה זה ומי יהיה זה?'

* * *

לא נשלה את עצמנו. זה לא קל, בפרט בעולם דמוקרטי. אבל כימים אלו של קבלת התורה – נזכיר לעצמנו שיש לנו 'עול' ו'מטרה' משותפת, ומתוך כך – ננסה לפחות פעם או פעמיים לשאת ב'עול' של החבר, כי זה אותו 'עול' של עצמנו. ולפחות – לא להפריע לו...

'עקרונות' מול 'פשרות'

אתה 'איש אמת' או 'איש שלום'?

אתה חייב להיות שניהם, ולשם כך – אתה זקוק למרכיב שלישי.

* * *

הקניין השלשים-ותשע, הארבעים, והארבעים-ואחד – הם: 'מכריעו לךף זכות', 'מעמידו על האמת', ו'מעמידו על השלום'.

האמת והשלום עומדות בסתירה זו לזו.

'האמת' היא מאד חדה ונוקבת, אינה מאפשרת סטייה ולו הקלה ביותר, ואינה נותנת מקום לפשרות - לא באות ולא בפסיק. לעומת זאת 'השלום' מוכרה מטבע הדברים להיות רך יותר, לעגל פינות, ולהסכים להתפשר ולהיכנע.

והעולם מורכב משני סוגי האנשים; יש את 'אנשי האמת' - שהם בדרך כלל אנשים קיצוניים ונוקשים, ואינם מסוגלים להכיל שום שינוי, ושום דבר שנראה להם כקולא או כסטייה קלה מהאמת הצרופה. אפילו בשביל לחייך - צריך סיבה מספיק חשובה, ו'אמיתית' כמובן.

ויש את 'אנשי השלום' - שמוכנים לפעמים לוותר על כל האמת, העיקר שתקום קואליציה. אנשים שמוכנים בשביל 'השלום' לקבל כל פשרה וכל סטייה. ומבחינתם, אסור בשום אופן לעמוד על 'האמת' אם זה גורם הלילה אי-נוחות למישהו. ובמקרים קיצוניים - אף יעדיפו 'למהות' באיש אמת מאשר באיש שקר...

* * *

מדובר כמובן בתיאורים קיצוניים, שרובנו לא נמצאים לא כאן ולא כאן, אבל מצד עצם המידות הללו - הם אכן סותרות לכאורה בצורה קיצונית, ואינם יכולים להיות יחד, בשום אופן, תחת קורת גג אחת. אלא אם כן מכניסים כאן לסיפור מרכיב שלישי - ששמו 'זכות'.

'לדון לכף זכות' - נתפס בעיני רבים בטעות, כתחליף למילה 'שלום' 'פשרות' ו'סחבק'. מדובר כביכול בסיסמא שמבטאת משהו בסגנון 'הכל בסדר, אחי, אין רע בעולם, אין גדולים ואין קטנים כולנו חברים'.

ומלבד שזה לא נכון בעצם, כי התורה מלמדת אותנו שיש טוב ויש רע, יש גדולים ויש קטנים, ועוד הרבה דברים. ומי שמוזלזל בזה ו'מורח' את האמת -

הוא כופר בתורה, וגרוע יותר מכל אותם בעלי עבירה שאותם הוא 'דן לכף זכות'. אבל מלבד זאת - יש כאן סתירה לעצם ההגדרה 'לדון לכף זכות' - שאומרת בפירוש שיש כאן 'דיון' כלשהו...

* * *

'לדון לכף זכות' - הוא בדיוק השדכן שבין 'אמת' ל'שלום'. 'האמת' היא אכן חדה ונוקבת, ואין בה מקום למריחה ולפשרות. אך מאותה סיבה בדיוק - אין לה קיום בעולם, כי העולם נקרא 'עולם השקר' וכשמו כן הוא. ולכן, השם יתברך בעצמו 'השליך אמת ארצה'. העולם מתקיים רק בזכות מדת 'הרחמים' שמבטאת הנהגה מועדנת ומתחשבת יותר.

אבל רק בתנאי שיש 'דיון'. אין הקב"ה 'ותרן' אלא 'רממן'. כלומר, אם יש חתירה לאמת, ויש כך נקודות של אמת - אזי הגם שיש גם חלקים של שקר, ואולי רובך וכמעט כולך שקר - יש לך זכות קיום, כי אתה שייך לאמת. ובחמשך הזמן, האמת שלך תגבר יותר, עד שבסופו של דבר תגיע לעולם האמת'.

'לדון לכף זכות' פירושו: להעמיד את עצמך ואת העולם ל'דיון'. להבחין בין טוב לרע, שיש בעולם ובך, ולא למרוח חלילה. ויחד עם זה, לעשות 'שלום' עם עצמך ועם העולם, ולהבין, שאם יש מעט טוב - כבר יש לך שייכות לאמת, ואם תכיר בכך, ותמשיך להתור לכיוון הזה - זה כל מה שרוצים ממך.

* * *

אלו הם שלשת הקניינים: 'מכריעו לכף זכות', ועל ידי זה 'מעמידו על האמת' - תוכל לספר לו על האמת, בלי למרוח ולהתפשר, ובאותה נשימה 'מעמידו על השלום' - תוכל לתת לו אויר לנשימה, וזכות קיום, גם כשהוא עוד לא אחז באמת.

קו 'הניכוי הישיבות' - ברסלב'

בני התורה המקורבים לאורו של רביה"ק מוזהר"ן מברסלב:

077-31-40-331 שיעורים עדכונים שירים ועוד

אחי היקר!

עד מתי נחכה למשיח - - -

בשביל ללמוד זוהר???

הגיע הזמן שנבין - - -

לימוד הזוהר מביא את המשיח!!!

כותב הזוהר הקדוש (פרשת נשא, קכו):

"ומשום שְׁעִתִּידִים וְשָׂרָאֵל לְקַעַם מַעַץ הַחַיִּים,

שְׁהוּא סִפְרֵי הַזֶּהר הַזֶּה, יֵצְאוּ בוּ מִהַנְּלוֹת בְּרַחֲמִים"!!

רכוש לך עוד היום את סט ספרי הזוהר הקדוש עם

הפירוש הנפלא 'מתוק מדבש'!

משלוח חינם עד הבית! וכן ניתן להזמין את כל

ספרי בעל 'מתוק מדבש'.

ע"י נציג אישי: 054-848-73-17

עלון 'המקורבים'

© כל הזכויות שמורות. ליצירת קשר, לתרומות, להנצחת שם, לקבלת הגליון האימייל, למוקדי ההפצה, ולפרסום בגליון פנו לקו 'המקורבים': 077-31-40-331 והשאירו הודעה בשלוחה: 72 או לאימייל: E0773140331@GMAIL.COM

* * *

ניתן לתרום (וכן לקבל את הגליון עד לביתכם) דרך מכשירי 'קהילות' בכל רחבי הארץ! וכן דרך קו 'קהילות': 0732757000 בשלוחה: 11318 (בכל האופנים יש לציין: עבור עלון המקורבים, ובשחתרומה היא דרך הטל' יש להשאיר הודעה לאחר מכן בקו המקורבים הנ"ל בשלוחה 72 על סך התרומה, ושחיא מיועדת לעלון זה) תזכו למצוות!

* * *

נשמח לקבל כל תומך לגליון ע"י שליחה לכתובת האימייל הנ"ל עד יום שני בערב בצירוף שם מלא ומיקום עיר! (אפשר שם וכתובת בדו"מ, ולציין זאת), עם זאת, אין התחייבות שהדברים יפורסמו, ואין לראות באי-פרסומם שום צד פגיעה (יתכנו הרבה סיבות, גם טכניות, בהצלחה!!

אמר רבינו הקדוש: 'רציתי שהענין שלי יתפשט בלבבות האנשים המתמידים בעבודתם כאנשי ליטא!!'

(שיח שרפי קודש ח"ב, סימן נ"ד)